

կեանք՝ հերքն, ցուցակ՝ աշքն, լարիչ՝ միտքն, չափ ժամանակին՝ կեանքն, դադարումն՝ մահ, քայքայումն՝ դիակն, եղծումն՝ գերեզմանն, շարժումն՝ վերացեալ՝ հոգին, և տեղողութիւն նորա... օր մի անհաստատ ըստ կլիմայից՝ ուրեք կարճ և ուրեք փոքր մի երկար:

Ռհաս՝ երկունք, մահ՝ ծնունդ յաւիտեանականութեան:

Ամենընկալ բաժակ է կրից սիրտ, է որ առանձինն հեղանի և է որ միահաղոյն. է որ իջեալ ի խորս անշարժ կայ, և է որ փոփրացեալ ի վեր ցայտէ. այլ յովովք ի յատակս և յերեսս նորա թողուն զգիրտ:

Սէր՝ հաճութիւն էութեան անձին, որպէս և յԱստուած:

Ամենայն բոյսը ընծիւղին յանգաստանս սրտից, զոր կամիս խլիս և զոր կամիս ոչ:

Բազում անգամ յանտեսութեան աչաց հզօրատես լինին միտք, որպէս ի Հոմեր, յՍիսան, ի Միլտոֆն, ի Քոզմիով, ի Վիլրգիլ աշակաթ, ի Տրիւլ, ևն:

Լերինք գլուխք են երկրի յորս իջանէ ցօղ օրհնութեան երկնից և անտի ծաւալի յընդհանուր մասունս:

Ձինչ քան զաշխատութիւն ծանր, և զինչ քան զհանգիստ քաղցր. այլ սա չկարէ բայց զհետ գալ զառաջնոյն:

Մկանունք ալիաց յարեուն լուսոյ արծաթափայլք, իբրև զբահաւոր զօրականք կուռ զհետ միմիանց ի չու:

Անձուկ են մուտք գերեզմանին, և հանեն ի լայնարձակ ճանապարհս յաւիտեանից:

ժամանակ ծախեալ յօգուտ կարճ է այլ պտղաւէտ. ժամանակ վայրապար՝ երկար է այլ անպտուղ:

Ձինչ էի. զինչ եղէ. զինչ եմ. զինչ կարէի լինել. զինչ կարեմ լինել. զինչ լինելոց եմ:

Յ՝ 8 Յուլիսի ի պահու խաւարման արեւու. 1842

Արեգակնոց, անդրանիկ երկնից. առ քեզ ակնարկեն թիւր աշկունք լուսաւորեալք առ ի քէն և նսեմացեալք ի խաւարեւն քո. յորժամ վարդապոյն վառեալ յառնես ընդ արշալուրշս, յորժամ իշխանական փառօք յայտնիս ի միջօրէի, ոչ որ հայի ընդ քեզ, քանզի յուսան ի քեզ, իսկ այժմ թաղծեալ տրտմին... Ահա խաւար, ահա գիշեր... արեւ, արեւ, ահ, մի փախչիր, թուիմ ընդ քեզ զաշացս լոյս կուրուսանել... ահա լուսին դաւաճանեալ արկ զքև գրօղ իւր... աստեղք ընդէր յամեն եթէ գիշեր է... Ահ, այսպէս ի խաւարել արեւուս կենաց՝ աչք որ այժմ չհային ընդ իս՝ դարձցին ընդ իս դարձցին միանգամ... Այլ ստուեր լուսոյն զղջացեալ ի քէն ի բաց կայ... և իբրև զճրագ վառիս դու ի կուսէ... և տակաւ անէ լոյսն քո... Մահացուք անդրէն զաշս ի բաց դարձուցանեն... այլ իմ արեւուն խաւարելոյ ոչ առաջինն դարձցի լոյս, այլ լոյս սկզբնական, լոյս երեսաց Աստուծոյ. և եղէց ես արեգակն գերծ ի մթալից յաւիտեանս...

Հ. Ղ. ԱՄԵՆ

Շարայայելի

Ոչ ոք չատ կը սորվի՝ եթէ չատ չի մտածէ. յարատե մտածելը՝ միակ և հասարակ ճանապարհն է՝ գիտութեան (Խոզմինի)

Գիտութիւնը յիմարութիւն է՝ եթէ ողջմտութիւնը զայն չի կառավարէ:

Մարդուս համար իւր սեպհական կամքն աւելի բռնակալ չի կայ: